

[Ministeren for Grønland.]

placere stationen andre steder, hvis man skulle have den meget vigtige forsvarsforanstaltning, som disse radarstationer er.

Hermed sluttede spørgsmålet, og dermed var spørgetiden til ende.

Man foretog derpå punkt 3 på dagsordenen, som var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om investeringsfonds.

(Første behandling findes i tidenden sp. 373, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 191).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Hans Rasmussen): Selve lovforslaget om ændring i lov om investeringsfonds har der i det nedsatte folketingsudvalg ikke været særlige divergenser om. Når udvalget alligevel, som det fremgår af betænkningen, har måttet afholde 5 møder og herunder haft 2 samråd med finansministeren, skyldtes det, at venstre og de konservative har stillet 3 ændringsforslag til finansministerens lovforslag, idet man ønsker visse ændringer heri.

Finansministerens lovforslag går ud på en forenkling af administrationen af de penge, der af erhvervsvirksomheder kan hensættes i investeringsfonds. Da pengene i fremtiden skal forrentes på almindelig vis af bankerne og sparekasserne, vil staten fremtidig kunne spare en renteudgift. Samtidig vil loven kunne medføre, at bankernes og sparekassernes likviditet forbedres, hvilket må udøve et vist pres nedad på udlånsrenten. Det er hele udvalgets opfattelse, at billigere og rigeligere penge vil virke stimulerende på investeringer, og jeg kan

således på hele udvalgets vegne anbefale de i selve lovforslaget indeholdte ændringer.

Nu kunne mindretallet jo selv motivere, hvorfor man stiller ændringsforslag til lovforslaget, men jeg vil også herom gøre nogle bemærkninger.

Flertallet i udvalget kan ikke medvirke til gennemførelse af de ændringsforslag, som mindretallet har stillet, og som går ud på, at der gives alle skatteydere adgang til at foretage skattefrie henlæggelser på en bunden konto i et pengeinstitut. Selv om denne ændring kan synes meget tillokkende, og selv om der kan være en vis rimelighed i, at ikke alene erhvervsdrivende skal kunne hensætte beløb i investeringsfonds, men at et sådant gode udstrækkes til at omfatte almindelige lønmodtagere, finder flertallet, at man her står over for et hastværksarbejde, hvis konsekvenser vi ikke i øjeblikket kan overskue. Det er aldeles givet, at finansministeren vil få et provenutab i sine skatteindtægter, hvis ændringen gennemføres; det vil absolut medføre, at staten ad andre veje må skaffe sig dækning, og det vil sige, at andre borgere må betale mere i skat, for at de borgere, der har økonomisk mulighed for opsparing, kan slippe noget billigere. Selv om ændringsforslagene har en sådan form, at de opsparende kan få gavn af midlerne ud over en almindelig investering, f. eks. til køb af en virksomhed eller eventuelt til anskaffelse af en bolig, tror jeg, at de foreslåede ændringer trænger til en nøjere undersøgelse og en mere gennemgribende vurdering end den, vi har haft lejlighed til at foretage i det nedsatte folketingsudvalg.

Det vil vel heller ikke være nogen fordel for den opsparende, at han efter en vis række år pludselig får en overraskelse ved, at tidsfristen for opsparingen er udløbet, hvis han på dette tidspunkt ikke er i stand til at anvende pengene efter lovens formål; det vil nemlig blot betyde, at vedkommende efterbeskattes, og det er min opfattelse, at det vil medføre meget stor ravage for de folk, som er gået ind i en sådan opsparing på en bunden konto. Det kan vel heller ikke være rigtigt, at man alene præmierer opsparing f. eks. til eget hus eller egen bolig, som mindretallet har været inde på, for så kan andre borgere med rette rejse krav om, at folketinget for deres vedkommende yder

[Hans Rasmussen.]

noget tilsvarende, hvis de f. eks. vil købe indbo eller købe de varegoder, som man ikke er i stand til at købe af den almindelige løn, men som forudsætter en forudgående opsparring — eller hvis de vil bruge pengene på en anden måde, som forudsætter forudgående opsparring.

Under udvalgsforhandlingerne har den højtærede finansminister erklæret sig såre villig til at foretage en nøjere undersøgelse af sagen, eventuelt at søge ændringen indpasset som et led i det almindelige skatte-reformarbejde, og dette finder udvalgets flertal mest hensigtsmæssigt, idet der på denne måde kan skabes en mere retfærdig ordning, som kan dække hele befolkningen. Det er jo ikke sikkert, at alle lønmodtagere — især de med de mindre indtægter — ville være i stand til at opspare det minimumsbeløb på 300 kr. årligt, som mindretallet har nævnt i sine ændringsforslag; det vil vi også gerne fra flertallets side pege på.

Endvidere har mindretallet foreslået, at det maksimum for henlæggelser, som lovgivningen i øjeblikket indeholder, de 15 pct., skulle ændres til 20 pct., hvilket finansministeren med tilslutning af flertallet i udvalget har frarådet, da der endnu ikke foreligger tilstrækkelig erfaring på hele dette område. Derfor må flertallet afvise de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Under udvalgsforhandlingerne har vi peget på, at dette lovforslag, som der jo nok vil være nogen rimelighed i at få diskuteret rigtig til bunds, burde diskuteres med vore pengeinstitutter og måske navnlig med sparekasserne, men det har mindretallet altså ikke villet nøjes med.

Flertallets ønsker om at få ændringsforslagene indpasset i en almindelig skatte-reform, således at en bredere del af befolkningen kan komme i betragtning ved en almindelig opsparring, er altså blevet afvist af mindretallet, idet mindretallet har insisteret på at stille disse ændringsforslag, så at man fik lejlighed til allerede nu at behandle dem her i tinget.

Ud fra det her fremførte må jeg således på flertallets vegne anbefale, at man stemmer for det af finansministeren oprindelig fremsatte forslag til lov om ændring i lov om investeringsfonds, og at man stemmer

imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Føged: Venstre kan tiltræde indholdet af det af finansministeren fremsatte lovforslag, men som nævnt af den ærede ordfører for udvalget stiller vi herudover nogle ændringsforslag. Vi vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at denne lovgivning ensidigt omhandler folk, der har selvstændig erhvervsvirksomhed, mens alle andre i dette land, lønmodtagere i det hele taget, ikke kan gøre brug af loven. For at sige det populært: hvorfor skal smedesvenden ikke have lov til at opspare på investeringsfond lige så vel som mesteren? Hvorfor skal tømrrersvenden ikke have lov til at opspare på investeringsfond lige så vel som tømrrmesteren? Hvorfor skal landbrugseleven eller den, der arbejder i landbruget, ikke have lov til at opspare på investeringsfond lige så vel som landbrugeren selv? Meningen er, at det opsparede skal anvendes til investering til produktive formål, og det må være ens for alle borgere, som agter at investere til produktive formål.

Vi har derfor foreslået, at loven skal omfatte alle skatteydere, når blot dens formål sker fyldest. For at loven kan dække bedst muligt, vil vi udvide dens område til også at omfatte boliger, således at man kan opspare til egen bolig, og det kan godt være, at begrebet egen bolig skal udvides til også at omfatte lejede lejligheder. Men der har ikke været den fornødne tid til yderligere drøftelse, og vi har derfor syntes, vi kunne begynde med de ændringsforslag, vi har stillet. Vi har skønnet, at det ville være rigtigt at forhøje beløbet på 15 pct., som findes i den nugældende lov, til 20 pct. Minimumsbeløbet for henlæggelse, der er sat til 500 kr. nu, har vi foreslået nedsat til 300 kr. Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, sagde, at selv 300 kr. måske var lidt rigeligt, og at der kunne være folk, som ikke kan opspare så meget. Det kan der forhandles om. Vi er villige til at gå til et minimumsbeløb på 200 kr., idet vi ønsker, at så mange som muligt kan komme med i opsparringen til investering. Det provenutab, som der henvises til, har vi allerede som provenutab under den gældende lov, og det er dog

[Føged.]

overskueligt. Efter det, der er oplyst her, kan man tydeligt se, hvor mange millioner der er hensat, og det har dog ikke chokeret finansministeren. Jeg tror ikke, at der, hvis man gennemfører vore ændringsforslag, vil blive så stort et provenutab, at det vil blive generende, specielt ikke, da det gælder investeringer, der senere hen vil give afkastning. Vi synes, at henvisningen til skattereforarbejdet og til det omtalte provenutab indebærer, at en ændring af denne lovgivning skydes ud i en usikker fremtid, og vi har derfor allerede nu foreslået den ændret.

For mig at se er det for øvrigt en underlig terminologi, man efterhånden fra regeringspartiernes side er begyndt at anvende her i folketinget. For blot 4 dage siden talte man om, at vi ville anvende slow motion — jeg tror, det var det fine ord, man brugte — her i tinget, fordi vi ville have, at forhold vedrørende ligningsloven skulle undersøges yderligere; vi bad endda kun om én dags yderligere undersøgelser. Nu kommer det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og kalder det arbejde, det her drejer sig om, for hastværksarbejde. Når det altså er regeringen, der vil have et forslag ført frem til vedtagelse, er det i orden, at det skal gå hurtigt; når det er oppositionen, der vil have noget frem, benævnes det hastværksarbejde. Man kan næsten sige, at ligeegyldigt på hvilken måde oppositionen arbejder, vil man komme ud for en udtalelse om enten hastværksarbejde eller slow motion. Vi må nok hellere gå ind under den almindelige forretningsorden og se at arbejde normalt alle sammen. Det vil vist være det rigtige i denne situation.

Jeg skal anbefale at stemme for de af venstre og de konservative stillede ændringsforslag i håb om, at man derved virkelig giver en håndsrekning ikke alene til allerede igangværende erhvervsdrivende, men også til de unge, der ønsker at komme ind i erhvervslivet som selvstændige.

Fanger: Når man det sidste år har talt med vælgere i forskellige dele af landet, har de været utilfredse med mange af de love, der er gennemført, men fra alle sider har man enstemmigt udtalt sin tilfredshed med de gennemførte love om skattefri afskriv-

ninger og om henlæggelser til investeringsfonds. For nylig hørte jeg også i en radio- og fjernsynstransmission, at finansministeren og nationalbankdirektøren var enige om, at disse love var medvirkende til den forbedrede valutabalace, vi nu har fået.

Men fra alle sider har man udtalt sin forundring over, at kun de erhvervsdrivende kunne henlægge til investeringsfonds og hermed opnå den skatteudsættelse, som det i virkeligheden betyder. Det kan jo ikke kaldes særlig demokratisk, at godsejeren og gårdejeren skattefrit kan henlægge til fremtidige investeringer, medens landarbejderen ikke må. Vi læser også daglig om, hvordan det er lykkedes unge mennesker, der alene er startet med et par raske næver, ved arbejdsomhed og sparsommelighed at spare sammen, så de har kunnet købe en gård, og vi læser om smedesvenden og hans kone, der er endt med at være de største skatteydere og arbejdsgivere i byen. Men fra alle disse mennesker har man samtidig hørt, hvor svært det har været at samle sammen til de første investeringer, og hvordan skatten tog den store bid af indkomsten.

Jeg kan derfor ikke se, hvorfor vi ikke skulle kunne udvide kredsen af skatteydere, der kan henlægge til investeringsfonds, til også at omfatte disse morgendagens erhvervsdrivende. Men tillige ønsker jeg, at man foruden denne gruppe medtager dem, der vil spare sammen til egen bolig, idet det fortjener opmuntring, at befolkningen i så vid udstrækning som muligt selv vil klare sine problemer.

Ja, vil nogle måske indvende — og det hørte vi i dag at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde — denne lov vil få en social slagside, idet der altid vil være en del af befolkningen, der ikke formår at foretage denne opsparing og derfor ikke kan få den midlertidige skattelettelse, som lovforslagets bestemmelser betyder.

Hertil må svares, at investeringerne fremefter vil være af større betydning end nogen sinde, dels for at vi kan følge med i den tekniske udvikling, dels for at vi kan skaffe arbejdspladser til de store årgange af unge, som nu melder sig på arbejdsmarkedet, og endelig for at vi kan foretage de ændringer og udvidelser, som bliver nødvendige, hvis vi med held skal indtræde i de store markedsplaner.

[Fanger.]

Investeringerne vil komme hele befolkningen til gode, også dem, der ikke selv har deltaget deri. Men jo større en del af befolkningen, vi kan få inddraget i den kreds, der foretager investeringer, desto bedre. Vi har derfor også foreslået, at mindstebeløbet, der årligt må hensættes, nedsættes fra 500 kr. til 300 kr.

En anden indvending mod lovændringen er, at der kommer et midlertidigt provenutab på grund af den skattelettelse, det medfører i første omgang.

Vi har fået oplyst, at de erhvervsdrivende i året 1958 har hensat 42 mill. kr. i banker og sparekasser, og dette har vel medført et midlertidigt „skattetab“ — i gåseøjne — på 30 mill. kr. Hvis kredsen udvides til også at omfatte lønmodtagere, bliver der måske hensat det dobbelte beløb, og „skattetabet“ stiger til 50 mill. kr. Men det er kun midlertidigt, og efter en kort årrække vil der indtræde en stabilisering, således at der vil indtræde en skatteforøgelse først af samme omfang og senere af større omfang end „skattelettelsen“. Endvidere vil staten i samme omfang, som den enkelte sørger for de nødvendige investeringer til erhvervsformål og boligbyggeri, blive sparet for de store beløb til disse formål, som i dag belaster budgettet så hårdt.

Jeg havde håbet, at der kunne være samlet bred enighed om disse ændringsforslag, som der ikke kan nævnes en eneste saglig indvending imod. Nu nøjes den højtærede finansminister med at udtale, at de indebærer problemer, som han må tænke nøje over i årevis, og som nærmere må overvejes i skatteudvalget. Det er heldigt, hvis man her i livet undertiden kan træffe en beslutning. Ofte må man overveje, hvad der taler for, og hvad der taler imod et valg, men når man dertil, at alt taler for og intet imod, så burde afgørelsen være let.

Ud over de ændringer, vi har foreslået, havde vi ønsket, at hensættelsen til investeringsfonds også skulle kunne anvendes til børns uddannelse, men her kommer de vanskeligheder, som embedsmændene har peget på med hensyn til at definere, hvad der forstås ved uddannelse. Men problemet er der fortsat. Investering i uddannelse

vil fortsat være trumf i fremtidens økonomiske spil og bør fremmes både ved statens investeringer og ved opmuntring til privat investering i uddannelse, men her overgiver vi problemet til overvejelse hos embedsmændene og i skatteudvalget.

Jeg vil dybt beklage, hvis vore ændringsforslag ikke kan samle bred enighed, og jeg henstiller endnu en gang til regeringspartierne at overveje deres stilling.

Axel Sørensen: Med henblik på de stillede ændringsforslag ønsker jeg at fremføre, at inden man går til en så vældig udvidelse af lovens område, ville det være ønskeligt, om man havde lidt mere erfaring om hensættelsernes anvendelse til investeringsformål. Megen erfaring har vi ikke, fordi loven om henlæggelse til investeringsfonds kun har virket et enkelt skatteår, og allerede på nuværende tidspunkt er der jo indsendt ansøgninger om at få frigjort nogle af de investerede penge.

Formålet med ændringsforslagene kan man se på med sympati: at disse midler anvendes til investering på en måde, som det var ønskeligt at tillade i fremtiden. Vi har imidlertid hørt fra den højtærede finansminister ved første behandling, at det i overgangstiden kan betyde et meget stort tab i de skatter, som normalt indgår. Hvis de opsamlede beløb ikke investeres, må der jo skaffes erstatning. Det vil sige, at andre kommer til at erlægge skatter, og så betyder det blot en henstandsordning med en skattebetaling langt fra indtjenings-tidspunktet.

Den højtærede finansminister har lovet at undersøge ændringsforslagenes virkninger, og vi vil fra det radikale venstre tilråde, at dette sker, inden man går ind for en udvidelse af det omfang, som mindretallets ændringsforslag tilsigter. Jeg må anbefale at stemme imod ændringsforslagene.

Niels Andersen: Jeg kan på retsforbundets vegne anbefale at stemme for det af finansministeren her i tinget oprindelig fremsatte lovforslag.

Med hensyn til de ændringsforslag, der er stillet af venstre og de konservative, finder jeg det naturligvis glædeligt, at man fra konservativ side i henhold til det, det

[Niels Andersen.]

ærede medlem hr. Fanger fremførte i dag, anerkender reglerne om skattefri afskrivning. Det kan måske være formålstjenligt at minde om, at disse gode love ikke blev vedtaget med de konservatives eller venstres hjælp her i folketinget. De anerkendes nu af hele erhvervslivet som absolut gode, og man må også erkende, at disse love virker på en sådan måde, at de mennesker, der driver en virksomhed af den ene eller den anden art, virkelig har muligheder for at opnå, at de midler, de hensætter til investering, ikke beskattes. Endvidere har man dertil fået loven om særlig indkomstskat, som ændrer reglerne om forskudsafskrivning af produktionsmidlerne med hensyn til beskatning, og det er altså det, man nu fra konservativ side ønsker udvidet til også at omfatte ikke-erhvervsdrivende. Jeg må sige, at det for så vidt er en tiltalende tanke, men når man tænker på, hvilket pres der er i dag både med hensyn til de fradrag, man ønsker i henhold til ligningsloven og med hensyn til de skattefradrag, man nu ønsker videreført i loven om investeringsfonds, så må man stille det spørgsmål: hvad bliver der tilbage, og hvem bliver der tilbage til at betale skatterne? Det er dér, spørgsmålet brænder på, og derfor er disse forhold i særdeles grad egnet til at tages med i de overvejelser, der skal finde sted vedrørende skattereformen.

Vi ønsker, at vi hurtigst muligt kommer frem til virkelig at få en rationel skattereform gennemført her i folketinget. Det trænger vi til, det anerkendes fra alle sider. Denne stykkevisse ændring med begunstigelser snart til den ene, snart til den anden gruppe bærer tilfældighedens præg, og derfor er der god mening i — sådan som det er udtrykt af finansministeren — at vi tager hele dette spørgsmål op til en samlet drøftelse og vurdering og så søger hurtigst muligt at komme igennem med en skattereform, som naturligvis i så vid udstrækning som muligt begunstiger produktionen.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Fanger, når han giver udtryk for, at fremtidens triumf er investering og produktion, men jeg mener, at vi skal samle tilrettelæggelsen af hele dette problem i en kommende skattereform.

Alfred Jensen: Det var med lidt forbavelse, jeg hørte det ærede medlem hr. Fanger sige, at der var almindelig tilfredshed med lovgivningen om skattefri afskrivninger og investeringsfonds. Jeg blev noget forbavset, eftersom jeg mener i betænkningen at have læst, at der ikke var almindelig tilfredshed med i hvert fald loven om investeringsfonds, idet det ærede medlem står som medforslagsstiller til nogle ændringsforslag. Nå, nu fik vi så lidt senere i talen at vide, at der ikke er almindelig tilfredshed med skattefri afskrivninger og investeringsfonds, tværtimod er landbrugsmedhjælperen, landarbejderen og håndværkssvenden utilfredse med, at kun selvstændige erhvervsdrivende kan få del i dette gode. Ja men det var netop de betragtninger, jeg førte frem, da vi i sin tid behandlede de to lovforslag. Jeg gjorde opmærksom på — for at bruge en kliché — at der var social slagside her. Enhver ved, at de lemper, der gives på disse områder, skal betales af andre, og at det bliver af dem, som har dårligst råd; det er landbrugsmedhjælperen, landarbejderen, håndværkssvenden og den ufaglærte, altså de grupper, der ikke har mulighed for at henlægge til investeringsfonds.

Man kan selvfølgelig glæde sig over, at det nu konstateres, at der er mangler i denne lovgivning, og på sin vis er der lidt forsonende i, at man nu begynder at spekulere over, at også andre medborgere bør have del i sådanne goder. Hvis man skal have lovgivningsforanstaltninger af denne art, er det en bedre form, at alle kan komme til at deltage deri. Jeg vil dog gerne understrege, hvad jeg tidligere har sagt, at lovforslaget ikke er tilfredsstillende, og selv om vi ændrede det som foreslået af venstre og de konservative, ville vi ikke nå frem til en tilfredsstillende løsning. Jeg er enig med flertallet i, at den lettelse, man her ville give relativt godt stillede medborgere, kom andre, der er dårligere stillet, til at betale, og det kan ikke være rigtigt.

Derfor vil vi, der ikke er gået ind for loven om investeringsfonds, heller ikke mene, det er rimeligt at foretage de af finansministeren foreslåede ændringer. Vi kan heller ikke stemme for mindretallets ændringsforslag, men vil afholde os fra at

[Alfred Jensen.]

deltage i afstemningen, og når lovforslaget kommer til endelig behandling, vil vi stemme imod det.

Handelsministeren (Philip): Finansministeren er forhindret i at være til stede og har anmodet mig om at sige et par ord. Jeg kan i det store og hele indskrænke mig til at bringe en tak. Jeg forstår, at alle partier med undtagelse af det kommunistiske er interesseret i at fremme dette lovforslag, og at det mere er spørgsmålet om at gå et skridt videre eller ikke, der danner forskellen mellem flertal og mindretal.

Jeg føler trang til som et menneske, der jo har beskæftiget sig lidt med skatter i tidens løb, at understrege det synspunkt, som et par af ordførerne for regeringspartierne har fremhævet, nemlig betydningen af, at vi ikke arbejder alt for stykkevis på dette område, men forsøger at samles om en fælles skattereform. For er der noget, der er brug for i øjeblikket, så er det i højere grad at få en enhed over vor skattelovgivning.

Udvalgets ordfører (Hans Rasmussen): Når socialdemokratiet er gået ind for loven om investeringsfonds, skyldes det det stærke krav, at vi ville styrke virksomhederne i deres investeringer og dermed skaffe en større produktion og stigende beskæftigelse. Det står vi fuldt ud ved, og vi har også i udvalget diskuteret problemet derhen, at vi for så vidt ikke havde noget imod, at det kom hele befolkningen til gode. Men jeg synes, at det ærede medlem hr. Foged var lidt ensidig i sine betragtninger, for det er jo ikke rigtigt, at man med gennemførelsen af disse ændringsforslag vil skabe lighed for hele befolkningen. Der er mange lønmodtagere med meget små lønninger, som ikke er i stand til at spare op, og dermed stiller vi dem faktisk udenfor, og skal vi skabe frihed for borgerne, må det helst være en frihed, der er til gavn for dem alle. Derfor finder vi det rigtigst, at ændringsforslagene bliver taget op til behandling i forbindelse med den kommende skattereform, for at vi derigennem kan blive i stand til at give samtlige borgere de goder, der her tilsigtes. I stedet for, som man nu ønsker det, at føre disse ændrings-

forslag frem til afstemning, bør de ærede ordførere for venstre og det konservative parti trække dem tilbage, idet vi modtager det tilsagn, finansministeren har givet om at være parat til hurtigt at gå i kast med arbejdet, så vi måske kan nå frem til en klaring af spørgsmålet, der kan tilfredsstille alle. Der vil jeg gerne pege på det forslag om opsparing, som sparekasserne ved forskellige lejligheder har fremlagt i udvalgene. Jeg tror, det er noget, der vil være i stand til at samle alle, så vi måske kan opnå en løsning, der kan tilfredsstille samtlige partier og dermed hele befolkningen, i stedet for at vi nu skal til at foretage en afstemning om noget, som vi måske til syvende og sidst alligevel ser nogenlunde ens på.

Foged: Det glæder mig at se, at der vel egentlig er stor enighed om spørgsmålet. Jeg vil derfor kun spørge: hvornår kan vi da forvente, at der vil komme forslag om en skattereform, hvori det, vi foreslår, er indarbejdet? Oppositionen har ikke ligefrem indtryk af, at det kommer i denne samling. Hvis der havde været mulighed for, at disse forslag gennem et hurtigt arbejde kunne bringes frem i lyset, kunne vi have frafaldet vort ønske, men da der ikke er givet nogen som helst oplysning på dette område, fastholder vi vore ændringsforslag.

Når jeg har taget ordet, er det, fordi flere af de ærede ordførere har sagt, at venstre og de konservative i sin tid ikke stemte for de nye afskrivningsregler, til trods for at vi i dag siger, at de virker godt ude i erhvervslivet, og at vi i det hele taget stort set er tilfreds med disse regler. Jeg vil i denne forbindelse sige, at da venstre og de konservative i sin tid stemte imod disse afskrivningsregler, var det, fordi man i forbindelse dermed indførte beskatningsformer, hvorved man afskaffede skattefradragsretten. Dette blev senere ændret ved loven om en særlig indkomstskat, og da bestemmelsen om 30 pct. beskatning ved salg af virksomhed på maskiner og bygninger, hvorpå der var sket afskrivning, ændredes til valgfrihed mellem 30 pct. reglen uden skattefradragsret og afskrivning over 3 år med bibeholdelse af skattefradragsretten, stemte venstre og de konservative for lovforslaget, og indirekte har de to partier efter indførelsen af skattefradragsretten i lovfor-

[Føged.]

slaget på ny stemt for afskrivningsreglerne. Det vil jeg dog gerne gøre opmærksom på.

Fanger: Både det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og det ærede medlem hr. Alfred Jensen udtalte, at de havde betænkeligheder over for vore ændringsforslag, fordi de mente, de havde social slagside, da der er dele af befolkningen, som har så små indtægter, at de ikke kan få del i denne, som jeg kalder det, midlertidige skattelettelse. Hertil må svares, at det er rigtigt, at der fortsat vil være en del af befolkningen, der ikke kan deltage i henlæggelsen til investeringsfonds, men alligevel må det være rigtigt at udvide kredsen så meget som muligt, og ifølge vore forslag vil denne kreds i hvert fald mindst blive fordoblet. Yderligere er sandheden den, at investeringerne vil komme hele befolkningen til gode, også dem, der ikke selv har deltaget i henlæggelsen til investeringsfonds, og jo større en del af befolkningen man kan inddrage i kredsen, der foretager henlæggelser, desto bedre må det dog være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 73 stemmer mod 54; 6 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 74 stemmer mod 57; 6 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslagene nr. 1 og 2.

§§ 2 og 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Ved en fejltagelse blev dagsordenens punkt 2 forbigået før; vi går derfor nu til:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1957.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1064).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet statsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1959 til 31. marts 1960.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 1135).

Forhandlingen genoptoges.

Alfred Jensen: Hvis nogen havde ventet, at der i år — efter regeringsskiftet i fjor — ville fremkomme et finanslovsforslag efter nye retningslinjer, har han regnet fejl. Det foreliggende finanslovsforslag betegner ikke nogen nyskabelse, tværtimod, det er anlagt efter samme linjer som forrige års. For at demonstrere kontinuiteten har finansmini-